

Гришова Інна

д.е.н., професор

Цяньзуський педагогічний університет (КНР)

Гришова Римма

викладач

Цяньзуський педагогічний університет (КНР)

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА СТІЙКОГО РОЗВИТКУ В КОНТЕКСТІ ЦИРКУЛЯРНОЇ МОДЕЛІ ЕКОНОМІКИ

В умовах екологічних викликів для України нова модель циркулярної економіки генерує інноваційні стратегічні підходи щодо реалізації державної політики стійкого розвитку, базуючись на раціональному та бережному використанні ресурсів, формуванні нових компетенцій людського капіталу та зниженні забруднення природного навантаження на навколишнє середовище. Розробкою основних принципів реалізації чинної політики стійкого розвитку України в контексті переходу на модель циркулярної економіки опікувались вітчизняні науковці: М.Кизим [1], А.Балян [3] І.Грищенко [8], В.Самсонова [4], О. Ковальова [2], О.Ніколюк [7], О. Дяченко [6], Т. Шабатура [5] та інші. Проте, доміанти запровадження Європейського зеленого курсу вимагають наукового обґрунтування положень стратегічного бачення стійкого розвитку національної економіки в контексті введення державних програм, що сприятимуть імплементації зарубіжного досвіду використання моделі циркулярної економіки для нашої держави та більшого розуміння її суті.

Згідно відомих досліджень моделі циркулярної економіки основними принципами державної політики економічного стійкого розвитку є посилений контроль ефективності та доцільності використання запасів природних ресурсів, пріоритетний захист довкілля та здоров'я людини від негативного впливу відходів, забезпечення ощадливого використання матеріально-сировинних та енергетичних ресурсів, науково обґрунтоване узгодження екологічних, економічних та соціальних інтересів суспільства щодо утворення та використання відходів задля забезпечення його сталого розвитку [1].

Перехід на модель циркулярної економіки потребує соціальної відповідальності бізнесу та формування у кожного суб'єкта господарювання власного концептуального бачення запровадження принципів екологічної політики, за якої його екологічно спрямована, соціально відповідальна поведінка та реалізація безпечної продукції, що відповідає найвищому рівню її поновленого використання, перестає бути примусовим «додатком» до основної діяльності, і набуває масштабування, виходячи з його прямих інтересів та світового іміджу держави [2].

Циркулярна економіка передбачає оптимальне з економічної та екологічної точки зору відношення до ресурсного потенціалу, конструкції та належного функціонування системи запобігання утворенню відходів, збирання, перероблення та утилізації, знешкодження й екологічно безпечного їх видалення шляхом створення комплексної системи управління відходами на основі їх рециклінгу, що гарантує екологічну безпеку від від'ємних зовнішніх факторів операційної діяльності виробництва [8].

Циркулярна економіка ґрунтується на інтегрованій системі поводження з відходами, заснованій на засадах міжмуніципального співробітництва та об'єднанні зусиль ОМС на створенні належної інфраструктури поводження з відходами (зокрема, сміттєперевантажувальних станцій, сміттєсортувальних ліній, сміттєпереробних заводів, об'єктів з оброблення, перероблення та видалення відходів, регіональних полігонів) [3].

Підводячи підсумок узагальнення економічної суті циркулярної економіки в контексті державного регулювання національної економіки, зауважимо, що найбільш повне її трактування можливе за ресурсним підходом, за яким під моделлю циркулярної економіки у міжнародних відносинах розуміють принципово нову комплексну систему принципів та економічних методів і механізмів, яка характеризується не лише високими кінцевими результатами, а й і низьким ресурсо- та енергоспоживанням, якістю продукції споживання, досягнутим завдяки оптимізації ресурсного

управління поводження з відходами, впровадженню екоінновацій та екотехнології, дружніх по відношенню до навколишнього середовища.

Список використаних джерел

1. Mykola Kyzym, Viktoriia Khaustova, Olena Reshetnyak, Natalia Danko. (2020). Significance of Developmental Science under Assimilation of the Digitalization of the Ukrainian Economy. *International Journal of Advanced Science and Technology*, 29(6s), 1037 - 1042. Retrieved from <http://sersc.org/journals/index.php/IJAST/article/view/916>
2. Ковальова О.В. (2020). Інноваційний інструментарій структурної політики управління розвитком аграрного сектору економіки. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*, (2), 99-108. <https://doi.org/10.32886/instzak.2020.02.11>
3. Балян А.В. Гришова І.Ю. Пріоритети екологічної безпеки в аграрній політиці в контексті співробітництва України та Китаю. *Zbiór artykułów naukowych z Konferencji Międzynarodowej Naukowo Praktycznej (on-line) zorganizowanej dla pracowników naukowych uczelni, jednostek naukowo-badawczych oraz badawczych z państw obszaru byłego Związku Radzieckiego oraz byłej Jugosławii (30.06.2020) - Warszawa, 2020. P. 33-37.*
4. Самсонова В.В. Особливості сертифікації послуг у сфері сільського зеленого туризму. *Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія: Економіка, аграрний менеджмент, бізнес. Вип. 211(1). 2015. С. 151-157*
5. Gryshova, I., Shabatura, T., Nikoliuk, O. (2020). Державне регулювання екотуризму в контексті Європейського досвіду. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*, (1), 126-136. Retrieved із <https://instzak.com/index.php/journal/article/view/1783>
6. Gryshova I., Nikoliuk O., Marchuk L. Institutional aspects of the regulation of economic security of the agricultural production // *Food Industry Economics*. 2019. Vol.11, Issue 3. P. 23-32. doi: 10.15673/fie.v11i3.1458
7. Gryshova, I., Diachenko, O., Gerasimenko, A. (2019). Бенчмаркінг як метод підвищення конкурентоспроможності аграрних підприємств: практичний досвід застосування. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*, (6), 62-72. <https://doi.org/10.32886/instzak.2019.06.07>
8. Грищенко І. Програма діяльності Кабінету Міністрів України в аспекті консолідації та розвитку української нації. *Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентові України. 2020. Вип. 1. С. 33–40.*